

de gældende Regler er for strenge, og jeg tror derfor, det foreliggende Forslag gaar den rigtige Mellemvej.

Under Hensyn til den Betydning, som de hermed forelagte Lovforslag har under den forhaandenværende Krise for alle de forskellige Erhverv, skal jeg anbefale Forslagene til en velvillig og hurtig Behandling her i Tinget.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 9 Medlemmer til et Udvalg angaaende Spørgsmaalet om Godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s Regnskab for Tiden fra 1. April 1925 til 31. Marts 1926.

Valgt blev: N. C. Christensen, Fr. Andersen (Kh.-Frb. ø. Stkr.), J. Chr. Jensen Aksel Jensen, Vanggaard, Fuglsang, A. C. D. Petersen, Sven og Busk.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1; Fremlæggelsen findes i Tidenden Sp. 11).

Sagen sættes til Forhandling.

Hagbart Berg: Den Programtale, som den højtærede Statsminister holdt ved Rigsdagens Genaabning, er i nøje Samklang med den Politik, vi fra Venstres Side gik til Valg paa, og Venstre giver naturligvis denne Tale fuld Tilslutning. Vort Hovedsynspunkt er dette, at den økonomiske, den erhvervsmæssige Krise, der er fremkaldt ved den uventet stærke Kronestigning, er saa alvorlig, ja, af en saa skæbnesvanger Karakter, at alle Kræfter maa sættes ind paa, saa vidt det er gørligt, at afbøde dens uheldige Følger. Det vil derfor sikkert være nyttigt, om vi under de kommende Forhandlinger kunde enes om to Ting. For det første om ikke at fortabe os i lange Drøftelser om Skyld, Ansvar eller Ære for, at vor Krone nu er i Pari ganske imod Valutalovens Forudsætning. Vi maa

gaa ud fra den Kendsgerning, at vor Krone nu er gulddindløselig, lade Fortiden ligge og se fremad. Og dernæst, lad os lade Partiernes almindelige Programpunkter ligge, dem, hvorom der staar Strid, og lad os holde os til Hovedsagen og prøve at finde Veje og Midler til at mildne Krisen paa de Omraader, hvor Lovgivningsmagten i særlig Grad har sit Ansvar.

Den første, den mest nærliggende Opgave bliver da denne, at vi i videst mulig Udstrækning maa sørge for, at Parikronen bliver respekteret i den offentlige Husholdning, altsaa baade for Statens og for Kommunernes Vedkommende. Det er derfor tvungende nødvendigt, at Skatter, Takster og Afgifter bringes ned. Til denne Opgaves Løsning haaber vi, at alle Partier vil yde deres gode Medvirkning.

Vi er jo nu inde i nye parlamentariske Forhold, idet den nuværende Venstreregering ikke har et bestemt Flertal at støtte sig til i dette høje Ting. Det er en ny, men ingenlunde let Stilling for en Regering, og naar man samtidig betænker, hvor store og vanskelige de Opgaver er, der ligger for, vil man forstaa, at tillokkende har det ikke kunnet være for Venstre at overtage Regeringen netop nu. Den politiske Stilling er jo denne, at den tidligere Regering og det tidligere Regeringsparti i snævrere Forstand, Socialdemokratiet, ganske aabenbart ønskede at komme bort fra Regeringsansvaret, fordi Partiet ikke havde Mod og Kræfter til at løse den Opgave, der laa for. At den Overbudspolitik, der havde ført Partiet til Magten, var brudt sammen, var aabenbart for alle, men fra at erkende dette og til at gaa videre og sige til Befolkningen, at der ikke alene ikke kunde blive Raad til øgede Udgifter f. Eks. til Lønninger, sociale Formaal o. s. v., men at Udgifterne tværtimod maatte bringes væsentligt ned, var der et stort Skridt, og dette Skridt turde den socialdemokratiske Regering ikke tage. Man foretrak at komme bort fra Ansvaret gennem et Valg, og dette lykkedes jo. Det maa erindres, at intet af de andre Partier havde ønsket eller krævet Valg, og der var afgjort ikke en saadan principiel Forskel paa Socialdemokraternes og de Radikales Stilling til de da behandlede Kriseforslag, at den kunde begrunde et Valg. Det radikale Venstre strakte sig den Gang meget vidt — for vidt, syntes vi fra vor Side —, saa Sagen kunde meget vel paa det Grundlag, der kunde være skabt her i Tinget, have været ført op i Landstinget, og det har jo netop vist sig, at Ministeriet Stauning havde, om jeg saa maa sige, en lykkelig